

Η Θεοτόκος (Αγίου Σιλουανού του Αθωνίτου)

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Όταν η ψυχή κατέχεται από την αγάπη του Θεού, τότε, ω, πως είναι όλα ευχάριστα, αγαπημένα και χαρούμενα. Αυτή η αγάπη όμως συνεπάγεται θλίψη· κι όσο βαθύτερη είναι η αγάπη, τόσο μεγαλύτερη είναι κι η θλίψη.

Η Θεοτόκος δεν αμάρτησε ποτέ, ούτε καν με το λογισμό, και δεν έχασε ποτέ τη Χάρη, αλλά κι Αύτη είχε μεγάλες θλίψεις. Όταν στεκόταν δίπλα στο Σταυρό, τότε ήταν η θλίψη Της απέραντη σαν τον ωκεανό κι οι πόνοι της ψυχής Της ήταν ασύγκριτα μεγαλύτεροι από τον πόνο του Αδάμ μετά την έξωση από τον Παράδεισο, γιατί κι η αγάπη Της ήταν ασύγκριτα μεγαλύτερη από την αγάπη του Αδάμ στον Παράδεισο. Κι αν επέζησε, επέζησε μόνο με τη Θεία δύναμη, με την ενίσχυση του Κυρίου, γιατί ήταν θέλημα Του να δει την Ανάσταση κι ύστερα, μετά την Ανάληψη Του, να παραμείνει παρηγοριά και χαρά των Αποστόλων και του νέου χριστιανικού λαού. ([περισσότερα...](#))